

Cesta domů

Obloha je plná hvězd, ulice jsou klidné a v rádiu hraje moje oblíbená písnička. Tyto tři věci mě odvádějí od myšlenek na to, jak vyděšená jsem na sedadle spolujezdce v autě, které řídí můj opilý přítel. Samozřejmě, že jsem chtěla řídit já, už jenom kvůli tomu, že jsem asi jediný člověk, který se na dnešní večeři s přáteli ani nedotkl alkoholu. Ale jen co jsem se Danovi zmínila, že je moc opilý na to, aby řídil, cítila jsem štiplavou bolest na levé tváři. Nechtěla jsem mezi přáteli dělat zbytečně nepříjemnou atmosféru, proto jsem radši nasedla jako spolujezdec. A tak teď koukám na oblohu plnou hvězd a potichu si zpívám spolu s rádiem. Ale než se stihnu probrat z příjemného ticha, slyším skřípavý zvuk, křik Dana a vidím dodávku blížící se neskutečnou rychlostí směrem k nám. Chci křičet, ale nemůžu.

Probouzím se z hrozného snu, zpcená a vyděšená. Úzkostně koukám kolem sebe a hledám předměty, podle kterých bych mohla určit, kde vlastně jsem. Po chvilce hlubokého dýchání a postupného zorientování se si uvědomuji, že jsem ve své ložnici, v domě, ve kterém od Danovy smrti žiji úplně sama. Dan při nehodě zemřel, já měla štěstí a přežila s ochrnutou spodní částí těla.

Troufám si říct, že pro mě byla tato událost vysvobození. Je hrozné, že zemřel člověk, to ano. Ale díky jeho smrti mohu zase žít jako normální člověk. Daniel byl násilný alkoholik, který byl moc paranoidní na to, aby mi nechal trochu soukromí. Křik a zvuk roztříštěné lahve byl slyšet z našeho domu denně. Kdykoliv se mi snažili dovolat přátelé, nebo rodina, skončila jsem s rozseklým rtem a modřinami na studené podlaze v koupelně. Neměla jsem právo na soukromý život, neměla jsem šanci být šťastná.

Od jeho smrti jsem šťastná, s tím, že mám svůj soukromý život, který mi nikdo nebere.